

MÚSICA

Victor Branch: el 'soulman' amb sabates de 'drag queen'

El Black Music descobreix la força, el carisma i la veu única d'un jove talent

GERARD BAGUÉ
GIRONA

Amb un directe poderós, una veu privilegiada i un excepcional disc de debut en anglès sota el braç (*Introspective*), Victor Branch és una jove promesa que comença a caminar amb pas ferm pels escenaris, fins i tot quan es posa *diví* i a mig concert es calça sabates de *drag queen*, com va fer en la seva vibrant presentació al Black Music Festival. El magnífic concert de dissabte passat a la sala La Mirona de Salt va demostrar la qualitat d'un projecte que té tots els ingredients per convertir Víctor Marina Branchat, un jove barceloní de 23 anys resident a Girona, en una figura emergent del *soul* i la música negra. Acaba de començar una gira que el portarà a actuar en ciutats com Barcelona, Madrid, València, Amsterdam i Londres. La banda que l'acompanya al disc i als directes està formada per músics de sòlida trajectòria en l'escena musical catalana, amb alguna sorpresa camuflada darrere un pseudònim anglès. Branch és l'aposta guanyadora de Visceral Records, un nou segell que el cantant descriu així: "Al darrere hi ha gent honesta, que estima la música i confia en mi al cent per cent".

Victor Branch es va mostrar pletòric al concert del Black Music Festival. XÈNIA GASULL SELLES

De l'òpera d'envelat al 'soul'

Tot i que no complia cap dels requisits (ni era baríton ni tenia experiència), l'Orquestra Costa Brava el va contractar com a cantant als 19 anys. "A les proves em van fer interpretar *La donna è mobile*, però ho vaig fer en el registre agut de contratenor i van quedar parats. Em van fer l'arranjament per a l'orquestra i la primera temporada es va convertir en el número estrella", explica. Fent la ruta de les festes majors desgranava, en realitat, un repertori molt allunyat dels seus gustos musicals. "M'encantava fer el pallasso amb cançons com el *México* de Luis Mariano. Les iaies s'ho pasaven bomba".

Una greu afonia atribuïda al canvi de veu i a l'elevat ritme d'actuacions el va deixar mitja temporada fora de combat i va decidir plegar. Abans, havia aguantat només un any a l'institut, s'havia avorrit tocant la flauta dolça al Conservatori de Girona i havia estudiat un grau d'animació sociocultural i turística perquè li deien que havia de tenir un pla B per si no aconseguia fer realitat el somni de dedicar-se a la música. També va assistir a classes particulars de cant amb Montserrat Cristau, amb qui va perfeccionar la seva tècnica amb el *blues*, el *soul* i el *jazz*. La discogràfica Visceral Records el va descobrir quan es dedi-

cava a penjar versions dels seus músics preferits a la xarxa i feia algun bolo pels bars o les sales de festa amb karaoke.

La barbata retallada no aconseguí amagar-li del tot un aspecte d'etern adolescent trapella. L'aire de fragilitat i timidesa que desprèn en el tracte o els comentaris entre cançons i cançons es converteix en un imparabile huracà d'energia quan encara el seu repertori, com un Doctor Jekyll que, quan beu el beuratge dels ritmes més negres, es transforma en Mister Soul, una accelerada màquina del ritme que executa prodigis vocals amb una solvència descomunal. Els temes que ha compost per al seu primer disc no desentonen al costat de versions d'Amy Winehouse, Simply Red o Curtis Mayfield. El seu anglès és "una barreja de bona dicció i molt de morro".

Americana, corbata i taló d'agulla

Quan li pregunten per què apareix amb sabates de taló en un videoclip o a mig concert de presentació del disc, reconeix que és "una mica de màrqueting i de gust personal". No té manies a l'hora de confessar que li encanta portar talons, lluir barrets d'ala ampla o una bossa de Michael Kors. "Per a mi els talons són el divisme màxim, m'agrada trencar esquemes, m'és igual el que diguin.

Festes
Va agafar experiència cantant amb l'Orquestra Costa Brava

Estil
No té manies i és capaç de posar-se uns talons enmig del concert

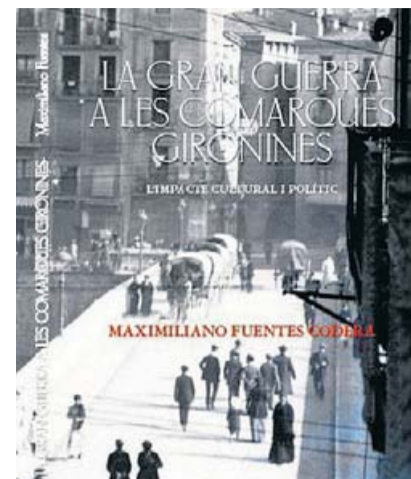
Va ser una idea meua, però la discogràfica m'ha donat suport. Em sentia molt més disfressat a l'orquestra, amb horroroses americanes vermelles de lluentons".

Un disc negre i rodó

Cada cançó d'*Introspective* podria ser un *hit*. Si sorprèn la capacitat de cantar de Victor Branch, la seva destresa compositiva no es queda enrere. La primera cançó, *Soul*, ja és tota una declaració de principis. Són composicions curtes, enganxoses i intenses, amb una estructura perfecta i bona producció que remetien als clàssics de la música negra. Els ídols de Branch són Billie Holiday i Beyoncé. "A mi m'agrada el jazz pur, el meu somni seria tenir una banda per cantar *Cheek to cheek* per tot el món. Però aquí he buscat temes més rítmics". L'última cançó del disc, *I want to live*, parla del somni d'emigrar a les grans ciutats dels gais de pobles i ciutats petites que són criticats per anar contra corrent o ser diferents.

El concert de presentació de Victor Branch a Barcelona serà el dia 30 d'abril a la sala Bikini. També farà una actuació més íntima al Sunset Jazz Club de Girona, el 12 de maig, acompanyat al piano per Nito Figueras. ■

LLIBRES

Portada del llibre de la Col·lecció Francesc Eiximenis. DIPUTACIÓ DE GIRONA

L'impacte de la Gran Guerra a les comarques gironines

ARA
GIRONA

Malgrat que l'estat espanyol es va declarar neutral, la Primera Guerra Mundial va tenir un impacte cultural i polític a les comarques gironines tan important com poc conegut. En aquest aspecte s'ha centrat el llibre, de títol explícit, *La Gran Guerra a les comarques gironines*, obra de Maximiliano Fuentes Codera, doctor en història contemporània, i que ha editat la Diputació de Girona dins de la *Col·lecció Francesc Eiximenis*.

L'autor reconstrueix la resposta dels diferents sectors socials, partits polítics i mitjans de comunicació i el seu posicionament davant de l'esclat bèl·lic propiciat per l'assassinat, el 28 de juny del 1914 a Sarajevo (Bòsnia), de l'hereu al tron dels Habsburg, Francesc Ferran d'Àustria. La neutralitat declarada pel govern d'Eduardo Dato, aleshores president espanyol, no va evitar que la Girona de l'època quedés profundament impactada, fins al punt que van estar a punt de ser suspeses les Fires de Sant Narcís d'aquell any.

Eufòria davant del triomf aliat

El 12 de novembre del 1918 els obrers de la fàbrica Grober, la més important de Girona, es van manifestar pels carrers de la ciutat fins a acabar davant del consolat de França. L'endemà, la manifestació encara va ser més nombrosa. Els esclats d'eufòria davant del triomf aliat també es van viure a la resta de poblacions de la demarcació de Girona.

Tot això va plantejar una sèrie de qüestions a l'autor, que són les que ell ha traslladat al llibre. ¿Com es va arribar fins aquí? ¿Per què es van produir aquelles manifestacions d'alegria en un lloc tan allunyat dels fronts de batalla, i que va viure la guerra sota els límits imposats per la neutralitat decretada? Entre altres qüestions, aquestes són les preguntes cabdals. I Fuentes en desenvolupa les respostes en els set capítols en què ha dividit el llibre. ■